

Kdor vrata imaš, obrni ključ,
zapri klavir, upihni luč —
Bog čuvaj hiše vaše!
Glad jaše, jaše, jaše!

Ga vidiš, rabelj? Oko v oko?
Pomeri dobro, zamahni krepko!
Tu, tu mi sedi in me jaše,
o, jaše, jaše . . .

Oton Zupančič.

13. XII. 1908.

Desetniki.

Na licih srečo, v srcu smrt,
na ustnih smeh in v duši srd,
pogled — željá do samih zvezd,
za čelom — beda, žar, bolest, —
oj, koliko jih takšnih gre!

Brez sveč, češčenihsimarij,
ob cesti, v šumi, pod vozmi,
na temnih vislih vrv za vrat,
z nabrežja reke v kalni hlad —
oj, koliko jih hodi spat!

In takšnih, ki jih sprejme prst
brez ros oči, brez žalnih vrst . . .
Nad grobom moli dežev šum:
„Prokrel mu Bog je grešni um . . .“
Oni pa se režé na dnu . . .

A kdor to ve, njegov smehljaj
boli, njemu je mrkel maj,
on sliši z vej vse polno prič
in gre, pod noč, za prazen nič,
in kjer umolkne, zamolči —
ej bogme! — žalostnih reči . . .

Vladimir Levstik.